

DE RATIONE ANIMAE AD EULALIAM VIRGINEM

I Carissimae in Christi caritate sorori Eulaliae virgini Albinus in Domino salutem. Sanctae sollicitudini vestrae et laudabili in Deo studio placuit deprecari de ratione animae aliquid nostram scribere devotionem propter quasdam inquisitiones, ut ais, anno transacto inter vos ventilatae; quod libenter fecissem si me tanto flagrare ingenio nossem ut tam arduas rationes digne exponere posse confiderem. Sed ex parte indignum esse videtur dicere meipsum me nescire. Quid sum ego nisi anima et caro? Caro quid sit omnibus notum est qui sciunt homines esse; animae vero rationem vix paucorum est pleniter nosse. Nec aliquid magis homini in hac mortalitate vivente necessarium est nosse quam Deum et animam. Quantum enim quisque Deum agnoscit in tantum diligit; qui minus agnoscit minus diligit. Ergo naturale est omni homini Deum amare. Si naturale est homini bonum amare naturale est etiam Deum amare quia Deus summum bonum est sine quo bono nil boni quisquam habere poterit. Ille est indeficiens bonum, plena pulchritudo, totius felicitatis abundantia. Amor vero huius boni non nisi in anima esse poterit. Et hoc animae excellens bonum est, illud amare bonum in quo solo et a quo et per quem quicquid boni est in ulla creatura bonum est. Et haec sola anima nobilis est si illum amat a quo est quod est, qui illam talem creavit ut in se sui ipsius imaginem et similitudinem haberet impressam et digna Dei esset habitatione secundum modum quem quaelibet creatura in se creatorem habere possit; sic ordinata ut id quod sibi excellentius est, id est Deus, tota amaret intentione et id quod sibi inferius est, id est carnem, toto regeret studio. Proinde igitur quia melior pars est hominis anima decet eam dominam esse et quasi de sede regalis culminis imperare quid, per quae, vel quando, vel ubi, vel quomodo faciat membra et considerare diligenter quid cui membro imperet faciendum, quid cuique consentiat in desiderio suae naturae; et haec omnia rationabili mentis intuitu oportet eam discernere ne quid indecens fiat in officio suae carnis alicubi.

II Triplex est enim animae ut philosophi volunt natura. Est in quaedam pars concupiscibilis alia rationalis tertia irascibilis. Duas enim habent harum partes nobiscum bestiae et animalia communes id est concupiscantiam et iram. Homo solus inter mortales ratione viget consilio valet intelligentia antecellit. Sed his duobus (id est concupiscantia et ira) ratio quae mentis propria est imperare debet. Cuius excellentiores virtutes quattuor esse manifestum est; id est prudentia qua agenda vel non agenda discernit et iustitia qua Deus colitur et amatur et recte vivitur inter consociae animae, temperantia quae concupiscantiam vel iram gubernat ne definitos honestatis

terminos transgrediantur, fortitudo qua adversa huius vitae quaecumque contingant constanti animo tolerat. Et haec quattuor si caritate perfecta fiunt in anima efficiunt eam Deo proximam. Quia nihil aliud est optimum hominis cui haerere beatissimum sit nisi Deus cui haerere certe non valemus nisi dilectione. Proinde hac quattuor virtutes uno caritatis diademaate ornantur. Quae est vera sapientia nisi Deum intellegere amandum? Quae iustitia nisi Deum intellegere amandum? Quae iustitia nisi eum colere a quo est et quicquid habet boni ab eo habet? Quid temperantia nisi integrum se praebeat in perfectione vitae si quem amat? Quid fortitudo nisi pro amore Dei fortiter omnia tolerare adversa? Si enim Deus est summum hominis bonum (quod negari non potest) sequitur quoniam summum bonum appetere est bene vivere ut nihil aliud sit bene vivere quam toto corde tota anima tota mente diligere Deum a quo existit. Ita tandem ordinate vivit qui seipsum considererat quid sit et quo festinet si affectus animi vel carnales motus provida gubernat ratione. Si enim vel concupiscentia vel ira rationem vincit et dominatur quaelibet illorum in anima ordo perersus praecipitabit consentientem in peius et tenet solium rationis ira si immoderata erit vel concupiscentia ineffrenata. Ex his tribus quasi radicibus si corruptae erunt omnes paene pullalant pestes. Conupiscentia data est homini ad concupiscenda quae sunt utilia et quae sibi ad salutem proficiant sempiternam; si vero corrumpitur nascitur ex ea gastrimargia fornicatio et philargyria. Ira data est ad vitia oohibenda ne impiis (id est peccatis) homo serviat domnis quia iurta Domini vocem: Qui facit peccatum servus est peccati; ex qua corrupta procedit tristitia et acedia. Ratio data est ut diximus omnem hominis vitam regere et gubernare; ex qua si corrumpitur oritur superbia et cenodoxia. Ex his quasi arboribus plurimi vitiorum ramusculi in perniciem animae succrescunt, de quibus in huius epistolae angustia disputare longum est et non nimis necessarium.

III Est quoque anima imagine et similitudine sui conditoris in principali sui parte quae mens dicitur excellenter nobilitata; quae imago tandem in ea clara et pulchra est si toto Deo conditori desiderio iuncta est. Quamvis vero vilis et deformis a Deo recedena efficiatur tamen si ratione viget vel intellectu sentit manet in ea quadam naturae dignitas suae. Unde de tali anima a sui conditoris recedente dilectione divina dicit scriptura: Quamquam in imagine Dei ambulet homo tamen vane conturbatur; thesaurizat et ignorat cui congregat ea. Nec hano vanitatem sufferre posse ostendit ab ea imaginem Dei. Quamquam solicat magna sit natura anima humana tamen vitari potest quia summa non est; tamen quia summae naturae imago est (id est divinae) magna est natura et nobilis. Nobilis a conditore creata sed ignobilis vitio proprio facta, id est dum a Dei

desolinet servitio sua volens uti potestate quod est primum malum omni rationali creaturae. Ita tandem ordinate vivit anima si eum diligit qui supra se est, id est Deum, et prudenter ea regat quae regerere debet, id est carnales sensus. Ergo quattuor quidem animae diligenda sunt, id est quod supra se est et id quod iuxta se est et id quod ipsa est et id quod sub se est. De duobus horum praeceptum in sacris legitur litteris, id est de dilectione Dei et proximi; de sua vero dilectione et carnis suae non sunt praecepta statuta quia duobus prioribus hae duo inesse dinoscuntur; quia qui Deum vel proximum perfecte diligit seipsum negligere non poterit. Quia haec est animae summa beatitudo sum diligere a quo est et socias suae beatitudinis diligere animas et illis prodesse vel carnis officio vel montis beneficio ut bona illis optet et quantum valeat faciat.

Habet igitur anima in sua natura ut diximus imagiem sanctae trinitatis in eo quod intellegentiam sanctae trinitatis in eo quod intellegentiam voluntatem et memoriam habet. Una est enim anima quaemens dicitur una vita et una substantia quae haec tria habet in se. Sed haec tria non sunt tres vitae sed una vita nec tres mentes sed una mens consequenter utique nec tres substantia sunt sed una substantia. Quod vero anima vel mens vel vita vel substantia dicitur; quod vera memoria vel intellegentia vel voluntas dicitur ad aliquid relative dicitur. Proinde haec tria eo sunt unum quo una vita una mens una est substantis; (et quicquid aliud ad seipsa singula dicuntur etiam simul non pluraliter sed singulariter dicuntur) eo vero tria quo ad se invicem referuntur. Nam memoria alicuius est memoria et intellegentia alicuius est intellegentia et voluntas alicuius est voluntas et haec ad se invicem referuntur. Sed in his tribus unitas quaedam est: intellego me intellegere velle et meminisse; et volo me intellegere et meminisse et velle; et sic in singulis singula capiuntur. Sed de his alias.

IV Nunc autem consideremus mire velocitatem animae in formandis rebus; quae percipit per carnales sensus a quibus quasi oer quosdam nuntios quicquid rerum sensibilibus cognitarum vel incognitarum percipit. Mox in seipsa earum ineffabili celeritate format figuras informasque in suae thesauro memoriae recondit. Sicut enim qui Romam vidit; Romam enim fingit in animo suo ut format qualis sit. Sicut enim qui Romam vidit; Romam enim fingit in animo suo et format qualis sit. Et dum nomen audierit vel ramemorat Romae statim recurrit animus illius ad memoriam ubi contitam habet formam illius et ibi recognoscit eam ubi recondidit illam. Et adhuc mirabilius est quod incognitarum rerum si lectae vel auditae erunt in auribus animae statim format figuram ignote rei. Sicut forte Hierusalem qualis sit quamvis longe aliter sit quam sibi

anima fingit dum videtur. Similiter de homine, sicut forte de Abraham; fingit enim homo in anima sua qualis esset Abraham. Ex eo quod alios homines vidit sic sibi fingit membra omni sicut in aliis vel in seipso cognoscit. Muros et domos et plateas non fingit in eo sicut in Hierusalem facit. Quicquid in aliis civitatibus vidit sibi cognitis hoc fingit in Hierusalem esse posse (et notis enim speciebus fingit ignota) nec enim in civitate Hierusalem fingit hominis membra sed sedificia civitatibus consueta. Sic de omni re fecit animus hominis; ex cognitis fingit incognita habens has omnes species in se quamvis eo puncto quo vult qualibet una cogitare cogitet. Non quod anima exeat de sedes ad cognoscendum aliquid sed in seipsa manet et in seipsa illam formam recognoscit quam pridem mira velocitate formavit. Inde est quod anima si quidlibet repente obliviscitur et iterum rememorat; non enim tunc temporis quod obliviscitur aliquid inveniet loculum in quo id quod quaerit reconditum habet; quod iterum rememorat sive curando sive non curando. Ex qua velocitate animae, quo in se sic omnia fingit audita aut visa aut sensa aut odorata aut gustata iterumque inventa recognoscitur, mira Dei potentia et naturae efficacia utcumque cognosci poterit. Dum de Hierusalem cogito non eo momento de Roma possum cogitare; vel cum de qualibet una re cogito non possum eo momento de pluribus cogitare sed hoc unum mihi tunc praesens est in anima quod tunc cogito donec vel citius vel tardius haec cogitatio recedat et alia superveniat. Nam Dei omnipotentis naturae et ineffabili cognitioni omnia simul sunt praesentia et semper praesentia et numquam recedentia. Et hoc est quod dicitur quod Deus ubique totus est quia omnia quae sunt vel quae fuerunt vel quae futura sunt simul omnia non semel sed semper praesentia habet. Nec etiam aliquis potest satis admirari quod sensus ille vivus atque caelestis qui mens vel animus nuncupatur tantae nobilitatis est ut ne tum quidam cum sopitus est conquiescat; tantae celeritatis ut uno temporis puncto caelum collustret si velit maria pervolet terras et urbes peragret; omnia denique quae libuerit quamvis longe lateque submota sint in conspectu sibi ipse cogitando constituat. Et miratur aliquis si divina mens Dei universas mundi partes simul et semper praesentes habeat, quae omnia regit ubique praesens ubique tota, cum tanta sit vis ac potestas mentis humanae intra mortale corpus inloatae ut ne saepe quidem gravis huius ac pigri corporis quo illigata est coerceri ullo modo possit quominus liberam cogitandi facultatem quietis impatiens habeat?

V Sciendum est certissime animam si in ea nobilitate permansisset qua condita est a creatore omnimodis imortalem esse sicut sanctorum animae sunt. Sed dum libero arbitrio, spiritu instigante maligno, depravata est partim mortalis ex immortalis facta est sed non tota. Sicut

corporis vita anima est ita animae vita Deus est. Dum anima deserit corpus moritur corpus. Mortuum recte dicitur quia insensibile est. Est tamen corpus — corruptio quaedam ex carnis natura — quamvis non vivificetur ab anima. Animae vero mors est dum eam Deus deserit dono suae gratiae ob magnitudinem scelerum, moritur meliore sui parte. Duabus vero dignitatibus a creatore anima in sua natura glorificata est, id est aeternitate et beatitudine. Beatitudo soilicet animae est Deum habere in se. Quomodo habere? Id est iustem esse quia Deus iustus est et misericordem esse quia Deus misericors est et bonam esse quia Deus bonus est et sanctam esse quia Deus sanctus est et caritatem habere quia Deus caritas est. Qui plurimum haec in se habet maiorem in se similitudinem Dei habet et imaginem. Quicumque vero haec in anima non habet et alia his similia quae apostolus fructus nomniavit spiritus Dei habitatione indignus efficietur et erit semivivus. Sicut latrones hominem descendentem ab Hierusalm in Hiericho spoliaverunt vulneraverunt et semivivum reliquerunt, semiviva erit anima si propter vitia et iniquitates beatudinem visionis et habitationis Dei perdidit. (Adquam creata est aeternitatem perdere non potest.) Mutabitur enim propter peccata sua beatitudo in miseriam.

Et hoc erit si concupiscentia vel ira plus dominabitur in homine quam ratio in qua sola praecellit animantibus. Ideo de tali dictum est psalmo, Et homo cum in honore esset non intellexit; comparatus est iumentis insipientibus et similis factus est illis. Sicut enim loquela praecellit in carne ceteris animantibus ita et in anima ratione sola nobilior est eis; quae omnes carnales concupiscentias et animi motus quasi domina et regina de sublimi aequitatis sede regere et temperare debet.

VIv Hoc modo anima definiri potest iuxta suae proprietatem naturae: anima est spiritus intellectualis rationalis semper in motu semper vivens bonae malaeque voluntatis capax; secundum benignittem creatoris libero arbitrio nobilitatus sua voluntate vitiatus Dei gratia liberatus in quibus ipse Deus voluit; ad regendum carnis motus creatus invisibilis incorporealis sine pondere sine colore circumscriptus in singulis suae carnis membris totus; in quo est imago conditoris spiritaliter primitva creatione impressa sicut superius ostendimus. Quamvis sit misera dum a conditore in seipsam delabitur tamen aeternitatem imaginemque dignittis suae perdere non poterit, non habens in se potestatem exeundi de carne et redeundi iterum in eam sed eius arbitrio qui fecit eam carniue immisit. Exiet enim quamvis nolens praesentandus iudicio Dei Deoque iudicante locum intrabit suis mertis condignum spectare ultimi diei iudicium ut accipiat carnem in qua in hoc saeculo vivebat. Qui spiritus modo curis angitur modo corporis doloribus condolet

modo laetitia hilaescit modo cognita recogitat modo incognita scire quaerit; alia vult alia non vult; in quo est amor naturaliter qui amor intellectu discernendus est et ratione ab illicitis delectationibus cohibendus ut ea amet quae amanda sunt. Atque secundum officium operis sui variis nuncupatur nominibus: anima est dum vivificat, dum contemplatur spiritus est, dum sentit sensus est, dum sapit animus est, dum intellegit mens est, dum discernit ratio est, dum consentit voluntas est, dum recordatur memoria est. Non tamen haec ita dividuntur in substantia sicut in nominibus quia haec omnia una est anima inter spiritum et animam. Inter spiritum et animam eiusmodi potest differentia esse quod omnis anima spiritus est non tamen omnis spiritus anima. Sed et beatus Paulus apostolus mirabiliter discernit inter spiritum et mentem dicens, Psallam spiritu psallam et mente. Spiritu psallit qui rerum obscuras significationes non intellegens ore profert; psallit mente qui eadem significationes non intellegens ore profert; psallit mente qui eadem significationes mentis efficacia intellegit. Nam spiritus Nabuchodonosor regis informatus erat ut videret futura sed non erat mens illuminatus erat ut videret futura sed non erat mens illuminata ut intellegeret quae videbat. Accessit propheta divino illuminatus spiritu qui utrumque et intellexerit quae rex videbat et exposuit quid significarent.

VII Hoc itaque absque dubitatione sciendum est quod animae pulchritudo virtus est et eius deformitas vitium. Si enim vel Deum vel seipsam vel spiritale aliquid considerare gestit avertit se a sensibus carnis ne fiant ei impedimento spiritalia rimanti. Saepe etiam in tantum affectata erit qualibet cogitatione ut quamvis apertos habeat oculos quae praesto sunt non vidit nec sonantem vocem intellegit nec tangentem corpus sentit. Regit enim corpus per quinque sensus quae horum nihil est. Dum de ea cogitamus nihil corporeum cogitare debemus. Sicut enim Deus omnem creaturam sic anima omnem corpoream creaturam naturae dignitate praecellit; quae etiam per lucem et aerem quae sunt excellentiora mundi corpora corpus administrat suum. Omnium rerum species lux animae adnuntiat quas ipsa in se acceptas specificat specificatasque recondit. Et cum afflictiones aliquae corpori eveniant offenditur anima dum temperamentum faciendi quod vult deerit; et haec offensio dolor vocatur. Si autem in tantum fraudatur membrorum ministracione ut non habeat quid operetur in eis recedit quasi indignata habitacioni suae. Quid sit anima nil melius occurrit dicere quam spiritus vitae; sed non eius vitae quae in pecoribus est sine rationali mente sed vita nunc minor quam angelorum et futura quod angelorum si ex praecepto sui creatoris hic vixerit.

VIII Origo vero animarum unde sit solius Dei cognitioni reliquendum est. Quam multa exinde philosophi vana finxerunt et plurimas Christiani doctores opiniones inde posuerunt et nihil paene certum reliquerunt. Ergo et beatus Augustinus de origine animae beato Hieronimo scripsit et misit volens scire quid adfirmaret tantus doctor de origine animae. Si ille liber vobiscum inveniatur lege et intellege quid ille acutissimus rerum naturalium inquisitor de origine dixerit animae. Quattuor quasdam in ea posuit disputatione opiniones ut arbitror cui beatus Hieronimus una parvissima sed acutissima respondit epistola. Quem libellum in patria legimus sed hic nobiscum non reperitur nec etiam epistola responsionis ad eum. Fecit quoque idem doctor ut in libris retractationum eius legitur alia de ratione animae opuscula, id est De quantitate animae librum unum, De immortalitate anime librum unum, De duabus animabus librum unum, De immortalitate animae et eius origine libros quattuor, quid necdum inventi sunt a nobis. Si forte in armario imperiali inveniantur quaerite legite et communione caritatis nobis dirigite ad legendos. In hoc enim omnes consentiunt catholici scriptores quod anima a Deo sit condita; nec partem eam esse Dei naturae quia si ex Dei esset natura assumpta peccare non posset; nec eam corpus esse palpabile vel visibile; nec mori eam posse ita ut non sit; nec a reatu primae praevaricationis liberari posse nisi per gratiam et misterium mediatoris Dei et hominum domini nostri Iesu Christi qui plenam humanitatis nostrae naturam absque omni peccato in suae divinitatis assumpsit personam. Quia totus homo peccavit et totus homo liberandus erat secundum dispensationem aeternae pietatis in Deo, totus homo assumendus erat id est anima et caro. Cuius anima (id est redemptoris nostri) tantae sanctitatis et iustificationis est ut omnes in se credentium animae per eam sanctificari et iustificari quaeant; et caro tantae munditiae et libertatis a peccato ut omnium in se confidentium carnes divina in ea operante gratia purgari et liberari possunt. Quia sanguis qui de eadem carne lancea militis vulnerata fluxerat pretium est saluti humanae; [er cuius effusionem extinota est flamma illa paradisi custodia et via fidelibus aperta eat ad lignum vitae quod plantatum est secus decursus aquarum viventium. Cuius ligni sapientissimus Salomon dum de laude sapientiae multa dixisset recordatus est ita dicens: Beatus homo qui invenit sapientiam et qui affluit prudentia. Et paulo post; Viae eius viae pulchrae et omnes semitae eius pacificae. Lignum vitae est his qui apprehenderit eam et qui tenuerit eam beatus.

IX Humanae vero animae pulchritudo est et decus sapientiae studium. Non illa quae in terrenis solet occupari negotiis sed illa magis qua Deus colitur et amatur. Cui tepe studeas, virgo nobilissima tota mentis intentione mancipare quia in hac est vita omni tranquillitate beatissima,

in hac est illius summae trinitatis imago feliciter perfecta. Hic est thesaurus desiderabilis qui requiescit in ore prudentis et abundat in corde sapientis. Haec in vergiliacis non inveniatur mendaciis sed in evangelica affluenter reperietur veritate. De vera scilicet sapientia dicitur, Omnis sapientia a Domino Deo est. Quicquid enim recte per sapientiam intellegitur et amatur Dei donum est. Proinde Omnis qui secundum Deum sapiens est beatus est; unde in Iob dicitur, Sapientia hominis est pietas, recedere poterit quomodo te plus mihi cognitam esse putare voluisses quam tibi ipsi (unde vivis vel ratione viges nisi in animae substantia?) dum te per raro oculis vidi meis per quos animae naturam tuae cernere non potui. Quamvis iuxta commune praeceptum Domini diligam nec non pro optima tuorum fama studiorum quae aliis narrantibus de te saepius sudi. In quibus velim te semper proficere et Deo placere ut digna efficiaris animae rationem et naturam nosse; et quod nunc in aenigmate vides perfecta scientia in futura perspicias beatitudine. Proinde opto te, filia carissima, aeternae patriae felicitatem quam tuam desiderare optime novi sapientiam integra prosequi voluntate. Nec te ab eius desiderio ulli huius saeculi avertat ambitio nec cuiuslibet temporalis rei delectatio. Pauci sunt huius vitae dies et meritorum retributio nullo terminatur fine. vera est scilicet sapientia veram toto corde diligere vitam et totis viribus intendere ut ad eam pervenire mereatur qui eam diligere verbis se verissime profiteri videatur. Quia non est in sermone tantummodo regnum dei sed in virtute sancti spiritus et sanctorum perfecta meritorum claritate.

Qui mare qui terram caelum qui condidit altum

Qui regit imperio cuncta creata suo

Iusserat hic hominem rebus dominare sub astris.

Qui sensu solus et ratione viget

Qui valet inter enim viventia noscere mundi

Iamque creatorem mentis in arce suum.

Factus ab aeterno felixque aeternus ut esset

Mira quidem magni solus imago Dei.

Nobilis exinde est animae natura sagacis

Atque potens sensu cernere cuncta suo.

Quae mare quae terras caelum quae pervolat altum

Quamvis sit carnis carcere clausa suae,

Corporis utque oculus visus ad sidera tendit

Uno atet quamvis carnis in arce loco.
Immortale decus huius lux aurea vitae
In se digna Deum semper habere suum
Si bona si sapiens Christi si se ornat amore
Ut felix valeat vivere in arce poli
Et post huius enim vitae per saecula labores
Caelesti in regno cernere semper Eum.
Lux aeterna Deus cui laus et gloria merces
Si bene si digne vixerit ipsa Deo.
Sit modo sancta piiis meritis sit cast pudica
Floreat in studiis semper ubique sacris.
Se regat atque suae carnis vivaciter actus
Ut regina potens legibus aethereis.
In se nil cupiat pravi nil optet iniqui
Nil cuiquam noceat optet agat vel amat
Ne maculis sibimet fuscet data tempora vitae
Sit pia servire sancta quieta Deo.
Moribus egregiis in se iam vivat honeste
Ut placeat sponso mens moderata pio.
Spiritus est anima in membris iam totus ubique
Quippe suis vivax factus amare Deum.
Atque creatorem laudet sine fine benignum
Qui se concessit scire patenter eum.
Et cultu prudens illum venerarier almo
Est quod sola salus gloria vita animae;
Scilicet aethereis quapropter se actibus ornet
Ante oculos Domini nocte dieque sui
Omnia qui cernit cordis secreta superno
Lumine quem nullum velle latere potest.
Quocirca incumbit magnum nos namque necessae
Ut pia pertractet mens bene digna Deo;

Quatenus inspiciat tantum tractare superna

Iam plenum sancto pectus amore Dei.

Haec vera est animae vere super omnia nostrae

Gloria nobilitas atque beata quies.

In hoc te studio nunc exercere memento

Femina quod placeas inclita sponsa Deo.

Te homo laudet

Alme creator

pectore, mente

Facis amore,

Non moda parva

Pars quia mundi est,

Sed tibi sancte

Solus imago

Magna creator

Mentis in arca

Pectore puro

Dum pie vivit.

O Deus et lux

Laus tua semper

Pectora et ora

Compleat ut te

Semper amemus

Sanctus ubique.

Haec pia verba,

Virgo fidelis,

Ore caneto

Ut tua mitis

Temporea Christus

Tota gubernat.

Te cui castum

Corpore, mente,

Dirige templum

Dulcis amica

Et sine semper

Fine valet.

Qui tibi solus

Sit rogo semper

Lux amor atque

Forma salutis

Vita perennis

Gloria perpes.

XII Hoc carmen tibi cecini senario numero nobile, qui numerus perfectus est in partibus suis, te optans esse perfectam in sensibus tuis, Cuius numeri rationem sicut et aliorum sapientissimus imperator tuae perfacile ostendere potest sagacitati; cuius mentis miranda est nobilitas dum inter tantas patatii curas et regni occupationes philosophorum pleniter arcana curavit scire misteria quod vix otio torpens alius quis mod cognoscere studet. NEc tibi a nobis necesse est causas quaerere rerum vel rationes phisicae occultas scientiae dum illius clarissima cottidie uteris sapientia ac venerandam intueris faciem. Nec tibi longo laboriosque itinere de Aethiopia Hierosolima visitanda est ut videas Salomonem de rerum disputantem naturis. Ecce iuxta te est quem per tantas terrarum difficultates regina quaesivit Austri. Sed cum eadem celebri laude tibi dicendum est Beati viri tui et beati servi tui, hi qui stant coram te semper et audiunt sapientiam tuam. Sit Dominus Deus tuus benedictus, cui complacuisti et posuit te super thronum populi sui eo quod dilexerit Dominus populum suum in sempiternum. O filiae Hierusalem cernite Salomonem nostrum in diademate fulgentem sapientiae; imitamini mores illius nobilissimos. Aversamini vitia, colite virtutes; magna vobis incumbit, si dissimulare non vultis, optime vivendi

necessitas dum apud eum cottidie conversamini. In quo totius honestatis habetis exemplar quatenus per praesentis illius sacratissimos mores ad eius cum eodem pervenire mereamini praesentiam de quo ipsa ceoinit Sapientia, Ferculum sibi fecit rex Salomon de lignis Idhani; columnas eius fecit argenteas, reclinatorium aureum, ascensum purpureum media caritate constravit propter filias Hierusalem.

Miserere Domine, miserere Christe, tu misericordia mea, miserere mihi.

Miserere Domine, miserere Christe, ut credam in te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut cognoscam te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut diligam te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut sperem in te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut anima mea vivat in te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut caro mea exultet in te.

Miserere Domine, miserere Christe, ut vita mea proficiat in te.

Miserere Domine, Deus pater, gloria mea, vita mea.

Miserere Christe Salvator, salus mea, fortitudo mea.

Miserere Spiritus Paracletus, consolatio mea, illuminatio mea.

Miserere Domino, deus Trinitas et Unitas.

Te laudo, te adoro, te confiteor,

Pax mea, spes mea, laus mea, lux mea,

Pulchritudo mea, beatitudo mea.

tibi laus, tibi gloria, tibi gratiarum actio

semper ubique in saecula sempiterna.

Candida florigeris lucent ceu lilia campis

fulgeat in meritis sic pia virgo sacris.